

Sygn. akt II AKa 474/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 lutego 2017r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Marek Czecharowski

Sędziowie: SA – Marek Motuk

SA – Józef Ciurko (spr.)

Protokolant: – st. sekr. sąd. Anna Grajber

przy udziale Prokuratora Hanny Gorajskiej - Majewskiej

po rozpoznaniu w dniu 3 lutego 2017 r.

sprawy A. K. urodz. (...) w W.

s. W. i H. z d. H.

oskarżonego z art. 55 ust. 3 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 29 sierpnia 2016 r. sygn. akt VIII K 32/16

na mocy art. 105 § 1 i 2 k.p.k. prostuje omyłką pisarską w komparycji wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 29 sierpnia 2016 r. sygn. akt VIII K 32/16 w ten sposób, że w miejsce daty w opisie czynu „w dniu 26 listopada 2016 r.” wpisuje „w dniu 26 listopada 2013 r.”;

zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

zasądza od oskarżonego A. K. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za instancję odwoławczą, w tym opłatę w kwocie 4.400 zł (cztery tysiące czterysta złotych).

UZASADNIENIE

A. K. został oskarżony o to, że:

-w dniu 28 listopada 2013 r. w G., wbrew przepisom Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, dokonał wywozu znacznej ilości substancji psychotropowych w postaci amfetaminy o wadze 2 kg, zakupionej w dniu 26 listopada 2016 r. od K. M., w ten sposób, że narkotyk ten ukrył w specjalnie do tego przeznaczonej skrytce w samochodzie marki V. (...) o nr rej. (...), a następnie wyprowadził poza obszar celny Wspólnoty Europejskiej, przewożąc go promem S. L. kursującym z G. w Polsce do K. w Szwecji, tj. o przestępstwo z art. 55 ust. 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

Sąd Okręgowy w Warszawie wyrokiem z dnia 29 sierpnia 2016 r. uznał oskarżonego A. K. za winnego:

1. popełnienia zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu i za to na podstawie art. 55 ust. 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii skazał go i wymierzył mu karę 3 (trzy) lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 200 (dwieście) stawek dziennych w wysokości 100 (sto) złotych każda;

2. na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł wobec oskarżonego nawiązkę w wysokości 2000 (dwa tysiące) złotych na cel społeczny związany z przeciwdziałaniem narkomanii, tj. na Stowarzyszenie Monar;

3. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 29.06.2015 r. do dnia 13.06.2016 r., przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniu kary pozbawienia wolności;

4. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądził od oskarżonego koszty sądowe w kwocie 5350,72 zł (pięć tysięcy trzysta pięćdziesiąt złotych i siedemdziesiąt dwa grosze), w tym 4400 zł (cztery tysiące czterysta złotych) tytułem opłaty.

Wyrok powyższy zaskarżył w całości obrońca oskarżonego zarzucając mu:

I. obrazę przepisów postępowania, a mianowicie art. 4 k.p.k. w zw. z art. 74 § 1 k.p.k. polegającą na naruszeniu zasady bezstronności poprzez nieuwzględnienie wszelkich okoliczności przemawiających na korzyść A. K., przy jednostronnym wzięciu pod uwagę okoliczności na jego niekorzyść, a uznaniu za w pełni wiarygodne osobowe źródło dowodowe - P. M., który podczas przesłuchania na rozprawie głównej w dniu 13 czerwca 2016 roku podawał, że ta czynność procesowa z nim wykonywana ma miejsce w roku 2017 a do transakcji narkotykowych z oskarżonym doszło w roku 2016;

II. błąd w ustaleniach faktycznych, który miał wpływ na treść orzeczenia, a polegający na przyjęciu, że oskarżony A. K. dokonał wywozu substancji psychotropowych w postaci amfetaminy o wadze 2 kg w ten sposób, że narkotyk ten ukrył w specjalnie do tego przeznaczonych skrytce w samochodzie przewożąc go promem z G. w Polsce do K. w Szwecji i wyciągnięcie tego wniosku jedynie z fragmentarycznych i sprzecznych z pozostałym materiałem dowodowym zeznań P. M. (innych dowodów brak) a w szczególności z oględzinami pojazdu, w którym nie stwierdzono żadnych przeróbek, w sytuacji gdy właściwa ocena wszystkich dowodów dokonana z uwzględnieniem dyrektyw wskazanych w art. 7 k.p.k. nie pozwalała na stwierdzenie, że oskarżony dopuścił się przypisanego mu czynu;

III. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku, tj. naruszenie art. 424 § 1 k.p.k. poprzez niewskazanie w uzasadnieniu orzeczenia przyczyn, dla których Sąd odmówił wiarygodności złożonym przez oskarżonego wyjaśnieniom, a także na skutek sumarycznego wyliczenia dowodów stanowiących podstawę ustalenia stanu faktycznego niniejszej sprawy, a dokonana przez Sąd ocena sprowadzała się względnie do dania wiary dowodom obciążającym, wąskiego omówienia zeznań złożonych przez świadków w taki sposób, że uniemożliwia to instancyjną kontrolę wyroku.

Opierając się na przytoczonych zarzutach skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja obrońcy nie zasługuje na uwzględnienie.

Odnosząc się do podniesionego przez skarżącego zarzutu obrazę art. 4 k.p.k. przypomnieć należy, iż w świetle jednolitego i utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego przepis ten statuuje zasadę obiektywizmu, która odnosi się do organów prowadzących postępowanie karne, aby badały i uwzględniały w jego toku okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego. Na tle tej zasady Sąd Najwyższy wielokrotnie wypowiadał pogląd, że przepis ten formułuje jedną z naczelných zasad procesu o charakterze dyrektywy ogólnej, stąd też jego naruszenie nie może stanowić samodzielnej podstawy środka odwoławczego. Respektowanie zasady bezstronności gwarantowane

jest w przepisach szczegółowych i dopiero wskazanie ich obrazy może uzasadniać zarzut (vide m.in.: postanowienie z dnia 16 maja 2003 r., II KK 31/03, LEX nr 78381; wyrok z dnia 1 października 2002 r., V KKN 281/01 teza 1, LEX nr 56826; postanowienie z dnia 13 maja 2002 r., V KKN 90/01, LEX nr 53913; postanowienie z dnia 28 grudnia 2001 r., V KKN 329/00, LEX nr 51623).

Odnosząc się do realiów niniejszej sprawy Sąd Apelacyjny stwierdza, iż obrońca nie wskazał przepisu z części szczególnej kodeksu postępowania karnego, będącego urzeczywistnieniem określonej w art. 4 k.p.k. zasady obiektywizmu. Powołany w apelacji art. 74 § 1 k.p.k. dotyczy praw i obowiązków oskarżonego w postępowaniu karnym, a więc nie pozostaje on w żadnym związku z treścią art. 4 k.p.k.

W świetle powołanej wyżej argumentacji zarzut w powyższym przedmiocie uznać należy za bezzasadny w stopniu oczywistym.

Niezależnie od powyższego Sąd Apelacyjny nadto stwierdza po analizie akt, iż wbrew stanowisku obrońcy, Sąd I instancji dokonał analizy i oceny całokształtu materiału dowodowego ujawnionego na rozprawie i dał temu wyraz w uzasadnieniu wyroku. Przedmiotem tejże analizy i oceny były także wyjaśnienia oskarżonego, oraz zeznania świadków P. M. i K. M..

W związku z powyższym argument, iż którykolwiek z dowodów nie został uwzględniony przez Sąd Okręgowy także z tego względu jest chybiony.

Ocena ujawnionych dowodów, w tym wyjaśnień oskarżonego i zeznań wskazanych wyżej świadków nie została zakwestionowana przez skarżącego, a zatem uznać należy, iż została ona dokonana zgodnie z kryteriami określonymi w art. 7 k.p.k. i pozostaje pod ochroną tegoż przepisu.

W konsekwencji nie jest zasadny zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, które w całości znajdują oparcie w uznanych za wiarygodne dowodach, a w szczególności zeznaniach P. M. i K. M..

Reasumując Sąd Apelacyjny stwierdza, iż Sąd I instancji prawidłowo ujawnił całokształt materiału dowodowego istotnego dla rozstrzygnięcia, poddał go wnikliwej ocenie zgodnie z kryteriami określonymi w art. 7 k.p.k. oraz poczynił bezbłędne ustalenia faktyczne w oparciu o dowody uznane za wiarygodne.

W ocenie Sądu Apelacyjnego oczywiście bezzasadny jest zarzut obrazy art. 424 § 1 k.p.k., albowiem uzasadnienie wyroku zostało sporządzone po jego wydaniu, a zatem nie mogło mieć wpływu na jego treść. Ponadto bezzasadność tegoż zarzutu uzasadniona jest treścią art. 455a k.p.k.

Nie budzi także zastrzeżeń Sądu Apelacyjnego dokonana przez Sąd Okręgowy ocena prawna zachowania się oskarżonego, której w istocie nie kwestionuje skarżący.

Wymierzona oskarżonemu kara pozbawienia wolności jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości popełnionego przez oskarżonego przestępstwa i nie nosi ona cech rażącej niewspółmiernej surowości, albowiem oscyluje ona w dolnych ustawowych granicach przewidzianego za nie zagrożenia.

Z tych też względów Sąd Apelacyjny orzekł o utrzymaniu zaskarżonego wyroku w mocy.